

— Εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Σουλτάν Χαμάρ, πλησίον τοῦ Μπακσέ-καπισί, ὑπάρχει μία βιβλιοθήκη ἣτις ἀνήκειν εἰς τὸν πρὸ ἐλλίγων ἐτῶν ἀποθανόντα Σεχού-Ἰσλάμην Ἀσίρ ἐφέντην ἐμπεριέχουσα 2,000 τόμους, μεταξύ τῶν ὁποίων εὐρίσκεται μία Γεωγραφία Γερμανιστὶ γεγραμμένη εἰς 4 τόμον (Φραγκφούρτη 1719)· μία Ἀστρονομία ὡσαύτως γερμανιστὶ γεγραμμένη εἰς 4 τόμον (Νουρεμβέργη 1723) καὶ οἱ τέσσαρες μόνον τόμοι τοῦ Τουρκο-Ἀραβο-Περσικοῦ λεξικοῦ τοῦ Μενίσχη: *Thesaurus Linguarum Orientalium Turcicae arabicae persicae* κτλ. ἐκ δὲ τῶν ἐξῆς διὰ χειρὸς γεγραμμένων γραμμάτων: **Κ α ἰ τ ὅ δ ε Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ο υ Κ ω ν σ τ. β ο ε θ ὅ δ α Μ α υ ρ ο κ ο ρ δ ᾶ τ ο υ**, φαίνεται ὅτι τὸ λεξικὸν αὐτὸ ἦτο ποτὲ τοῦ Ἀλεξ. Μαυροκορδάτου.

Ἡ εἴσοδος εἰς τὰς βιβλιοθήκας ταύτας εἶναι ἐλευθέρη εἰς τοὺς ξένους ἐκτὸς τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Σουλτάν Μεχμέτ, τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βυζαντίου καὶ τινων ἄλλων εἰς αἷ· ἡ εἴσοδος διὰ τοὺς ξένους, ἄνευ ἰδιαιτέρας ἀδείας, εἶναι ἀπηγορευμένη. — Εἰς τὴν Αυτοκρατορικὴν Ἱατρικὴν Σχολὴν ὑπάρχει μία βιβλιοθήκη ἐμπεριέχουσα μάλιστα 2,000 τόμους ἀλλὰ πάντοτε κεκλεισμένη καὶ μὴ χρησιμεύουσα οὐδ' εἰς αὐτοὺς τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς. Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη πρὸ τῆς πυρπολήσεως τῆς Σχολῆς εἰς Γαλατὰ-Σεράϊ (1846—47) ἐμπεριείχε 6 μέχρις 7,000 τόμων.

Μέξα.—Ἡ βιβλιοθήκη τῶν Σερίφιδων, διαδόχων τοῦ Μωάμεθ, ἦτο ποτὲ πλουσιωτάτη τὴν σήμερον ἐμπεριέχει ὃ μέχρις 6,000 τόμων.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε φυλ. Θ'.)

Ὁ Θάνατος καὶ ἡ ἀθανασία.

Ἦλθομεν τέλος πάντων, Κύριοι, εἰς τὸ τέρας τῆς πραγματικῆς ἡμῶν. Διερευνήσαντες ὅσον οἶόν τε ἀκριβέστερον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, προσέβημεν ἐπομένως καὶ εἰς τὸν ὁρισμὸν τῶν εἰδικῶν αὐτῆς καθηκόντων. Εἶδομεν ὅσον μέγας καὶ ἐξοχος ἐστὶν ὄντως ὁ ἄνθρωπος, ἀντιπαρτιθέμενος πρὸς ἅπασαν τὴν περιστοιχοῦσαν αὐτὸν φύσιν. Πᾶσα στιγμή τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀναστροφῆς αὐτοῦ ἐπιδείκνυσιν αὐτὸν ὑπὸ νέαν ὄψιν καὶ ὑπὸ νέων χαρίτων κεκοσμημένον. Ἄπας ὁ βίος αὐτοῦ περέχεται ἐν διηνεκεί καὶ ἀενάῳ ἐργασίᾳ. Οὐδὲν ἕτερον σκοπεῖ, οὐδὲν ἕτερον θηρεύει ἢ μόνην τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τελειότητα. Πανταχοῦ αὐτὴν ἐπιζητεῖ, δι' αὐτὴν ἀγωνίζεται, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς πεισματωδῶς μάχεται· Πάντες οἱ αἰῶνες καὶ πάντα τὰ ἔθνη φέρουσιν ἀνεξίτηλον τὴν εἰκόνα τῶν ὑπὲρ τῆς τελειότητος ἀγώνων αὐτῶν καὶ καμάτων. Ἐνταῦθα κατατείνουσιν αἱ ἐμφυτοὶ τῶν φύλων διαθέσεις. Ἐνταῦθα λήγουσιν αἱ εἰδικαὶ καὶ διακριτικαὶ τῶν ἀτόμων ῥοπαὶ καὶ τάσεις.

Οἱ μὲν, νοῦν καὶ καρδίαν τῷ Θεῷ ἀφοσιώσαντες καὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ πλησίον διδασκαλίας ἐπιλαθόμενοι, συνεντυγχάνουσι τούτῳ ἀδιαλείπτως, τῷ Κυρίῳ ὁσημέραι λειτουργοῦντες, καὶ ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ καθολικῆς εὐδαιμονίας ἐκ ψυχῆς εὐχόμενοι. Οἱ δὲ, ὑπὲρ τῆς κοινωνίας αὐτῆς ἀπ' αὐτὴν ὑλικῶς ἀφορίζομενοι, τύπον ἁγνείας καὶ πρακτικῆς καθαρώτατον τῇ ἀνθρωπότητι παρέχουσιν. Ἄλλοι μὲν τὴν ὑψηλὴν τῆς ἀληθείας ἔκνοιαν ἐπιποθοῦντες, μυστρίαν ὅσα ὑπὲρ αὐτῆς καρτερικῶς υφίσταν-

και από πλάνης εἰς πλάνην οἱ τάλανες λε-
ληθότες κρημνίζονται. ἕως οὗ ἀνυψωθῶσιν
εἰς τὸ ἄνωτον τῆς διαγνώσεως, καὶ οὕτω
τὴν ἀνθρωπότητα βαθμηδὸν διακωτίσωσιν.
Ἕτεροι δὲ, ὑπὸ τῶν καλλωνῶν καὶ τῆς ἀρ-
μονίας τῆς φύσεως κατακηλούμενοι, τοῦς
νόμους καὶ τὰ μυστήρια αὐτῆς ἀναδιφῶσιν,
διὰ τῆς πολυέθμονος πείρας τῷ κόσμῳ λυ-
σιτελεῖς ἀποβαίνοντες. Τινὲς μὲν, τὴν προ-
νοητικὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ γενικοῦ συμ-
φέροντος ἐπιτερεπόμενοι, ἀγωνίζονται ἀνε-
δύτως ὅπως ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀνθρωπότη-
τα διὰ τῆς ἀκριβοῦς τῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου
ἐφαρμογῆς καὶ τηρήσεως. Τινὲς δ' αὖ, ἐρα-
σταὶ περιπαθεῖς τοῦ καλοῦ δεκνύμενοι, τὸν
ἀνθρώπινον βίον καθωραΐζουσι, τοῦ ἀπολύ-
του κάλλους τὰ ἐκτυπώματα ἐνθουσιωδῶς
σκιαγραφούντες. Συναγωνισμός, ἐν λόγῳ,
καὶ ἄμιλλα ἐστὶ τὸ δικνεκὲς δῶμα τοῦ
κοσμικοῦ ἡμῶν θεάτρου. Ἀλλὰ πρὸς τί ὅλα
ταῦτα; Καὶ ποῖον τὸ τέρας τῆς προσευ-
τικῆς ταύτης πορείας; Ὁ ὁ ἄ ν α τ ο ς. Τοῦ-
το ἐστὶ τὸ ὕστατον φαινόμενον. Ἐδῶ κατα-
παύονται ἅπασαι αἱ προσπάθειαι καὶ οἱ ἀ-
γῶνες· ἐδῶ ἐκπνέουσι τὰ πάντα· ἐδῶ, αἵ-
ρεται πᾶσα δραστηριότης καὶ πᾶσα ἐνέρ-
γεια. Νεκρώσις καὶ σκότος διχδέχονται τὴν
ζωὴν καὶ τὸ φῶς. Ἐδῶ, ἐν τῇ ψυχρᾷ ταύ-
τῃ τοῦ τάφου στρωμνῇ ἐξαπλοῦται αἴφνης
ὁ σφριγῶν καὶ ἀμυάζων νεανίας. Ἐδῶ, ἀ-
νκαίεται τελευταῖον ὁ κεκμηκὸς πολὺς
γέρον. Ἐδῶ, στείρουται ἡ ἀένναος τῶν δα-
κρύων καὶ τῶν κλαυθμῶν πηγὴ. Ἐδῶ, κό-
πτεται τὸ νῆμα τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν
βασάνων. Ἐδῶ, ἀφανίζεται ἡ χαρὰ καὶ ἡ
δόξα. Ἐδῶ, ἡ ἀρετὴ κατερχομένη, κρύπτε-
ται ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, διαπαντὸς ἐπι-
λελησμένη. Ἐδῶ, ξένοι καὶ ἐγκαταλειμμέ-
νοι κεῖνται οἱ τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργεταί, οἱ
πιστοὶ λειτουργοὶ τοῦ ὕψιστου καὶ λάτρες,
οἱ ἐξοχοὶ νόες καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Ἀληθείας.
Ὁ θάνατος, ἐν λόγῳ, φαίνεται ἡ τελευταία
πράξις, ἐν ᾗ καταγράφεται τὸ κοσμικὸν δῶ-
μα καὶ ὡς σκιά παρέρχονται αἱ πραγματι-
καὶ ἐκείνη ζωῶσι τοῦ κόσμου σκιηγραφαί.

Καὶ πῶς; Ἀπὸ τοῦ ὄντος εἰς τὸ μὴδὲν!
Ὁ θεοεἰκελὸς βασιλεὺς τῆς κτίσεως, γῆ καὶ
σποδός!! Καὶ ποῦ λοιπὸν τὰ δάκρυα τῆς
καταδιωκομένης Ἀρετῆς! Ποῦ ἡ ἱκανοποίη-
σις τῆς πολυτλήμονος Ἀνθρωπότητος! Ποῦ
τὰ ἐπίχειρα τῆς τυράννου Κ α κ ί α ς! Πρὸς
τί ἔρα ὁ διακαὴς ἐκεῖνος ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας
ἔρως! Διὰ τί τόση ὑπὲρ τοῦ πλησίον αὐτα-
παρνησία! Καὶ πρὸς ποῖον τέλος αἱ πρὸς
τὸν ὕψιστον ἀδιέλπιτοι ἐκείναι δοξολο-
γίαι καὶ δεήσεις! Ἰνα τι τὸ ὄμμα αἰέποτε
πρὸς οὐρανὸν ἐστραμμένον, ἐνῷ προώρισται
παρανάλωμα τῶν σκολήκων καὶ τοῦ τά-
φου! Καὶ λοιπὸν, ἄ ν θ ρ ω π ε ς, ὁ τοσαῦτα
καὶ τοιαῦτα μεγαλουργήσας, ὁ τοσαῦτα
καὶ τηλικαῦτα παθὼν καὶ οὐδέποτε ἀπο-
γνοὺς, βαίνει· ἤδη « ἐς εὐρώεντα δόμον
κρυεροῦ Ἀΐδαο νόνημος! Θάνατός τε ἐκ-
παγλὸν περ' ἔοντα αἶρετ' μέλας! λαμπρὸν δὲ
λείπεις φῶς ἡλίου! καὶ κατὰ γαῖα κα-
λύπτει » σέ! Ἄν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα,
καὶ σὺ, ὡς οἱ αἰχμαλῶτοι ποτὲ Ἑβραῖοι,
πάντα πόνον καὶ ἀγῶνα ἐξαρνησάμενος, καὶ
καθίσας ἐπὶ τὸν ποταμὸν τῆς βιωτικῆς
ταύτης Β α β υ λ ῶ ν ο ς, κλαῦσον ἐν τῷ
μνησθῆναί σε τῆς προσδοκωμένης οὐρανίας
Σ ι ῶ ν, ἧς οὐδέποτε ἀπολαύσεις. — Ἀλλ'
ὄχι, ὄχι! Καὶ ἐὰν ὄντως τὸ μέλλον μου οὐ-
δὲν ἕτερον ἢ, ἢ ὁ θάνατος αὐτός, καὶ τὸ ψυ-
χρὸν μνήμα, καὶ οὕτω, τοῦλάχιστον ἐνόσω
ζῶ, θέλω γλυκαίνει τὰς πικρίας τῆς ζωῆς
μου διὰ τῆς ἐλπίδος, εἰ καὶ ἀνυποστάτου,
τῆς Αἰωνιότητος καὶ τῆς Ἀθανασίας. Ἄνευ
τῆς εἰς Αὐτὴν ἐλπίδος, οὔτε στιγμὴν μίαν
ὕφισταμαι τὸ ζῆν. Εἴτε ἀπαθῶμαι, εἴτε
μὴ, οὐδέποτε ἐπιλήσμων Αὐτῆς δύναμαι
γενέσθαι. « Εἰάν ἐπιλάθωμαι σου, Ἱερουσα-
λὴμ, ἐπιλησθεῖν ἡ δεξιὰ μου. Κολληθεῖν ἡ
γλῶσσά μου τῷ λάρυγγι μου, ἐὰν μὴ σου
μνησθῶ. » « Ἐνστέφεις τὸν κοπετόν μου
εἰς χαρὰν ἐμοί. Σὺ διαρρήγνυεις τὸν σάκ-
κον μου, καὶ περιζωννύεις με εὐφροσύνην. »
« Τὴν Ἱερουσαλὴμ προανατάξωμαι, ὡς ἐν
ἀρχῇ τῆς εὐφροσύνης μου. » Ἱερουσαλὴμ,
Αἰωνιότης, Ἀθανασία! Καὶ ὄνειρον ἂν ἦς,

γλυκὺ ὄρωσ' εὖ, καὶ ζωογόνον· ὥς βάλα-
μον ἀκεσώδυνον, τὰ ἔλκη καὶ τὰ τραύμα-
τά μου ἔπου λούσα καὶ ἀποναρκοῦσα. Ἰδοὺ
ἡ φωνὴ τῆς ἀνθρωπίνης Συνειδήσεως. Ἀλλ'
ἄρά γε ὄνειρόν ἐστιν ἡ Ἀθανασία, ἡ πραγ-
ματικότης ἀναντιρρήτος καὶ βεβαία;

Ἡ φύσις ἡ ἀνθρωπίνη ψυχολογικῶς ἀνα-
λυομένη καταδείκνυσιν, ὥς εἶδομεν, τὸν
οὐράνιον αὐτῆς προορισμόν. Ἄπασαι αἱ
θηρησκίαι τοῦ ἀρχαίου Κόσμου μᾶλλον ἢ
ἥττον διείδον τὴν ἀθανασίαν τῆς ἀνθρωπί-
νης ψυχῆς, καὶ διὰ διαφορῶν συμβόλων καὶ
τύπων αὐτὴν ἐξεικόνισαν. Οἱ περινοῦστεροι
τῶν σοφῶν παρεδίδξαντο μετὰ μακράν λο-
γικὴν ἔρευναν τὸ δόγμα τοῦτο, καὶ ἀνέ-
πτυξάν αὐτὸ διὰ τῶν ἰσχυροτέρων ἀποδεί-
ξεων. Ἡ ἐνθροπότης σχεδὸν πᾶσα ὀριμε-
φύτως πως πιστεύει εἰς τὴν Ἀθανασίαν τῆς.
Ὁ χριστιανισμὸς αὐτὸς, τέλος πάντων, ἄ-
νωθεν τοῖς βροτοῖς ἐπιφοιτήσας, καθιέρω-
σε τὸ δόγμα τοῦτο ὥς ἀλήθειαν πραγματι-
κὴν καὶ ἀναμφίλεκτον, ἐπικυρώσας τὰς πε-
ρὶ αὐτοῦ εἰκασίας. τὰς ἰδέας καὶ τὴν πίσιν
τοῦ ἀρχαίου Κόσμου, ἀναζωπυρήσας τὴν
ἀνθρωπίνην δραστηριότητα, ἀναστείλας τὴν
ἀκάθεκτον καὶ ἀτάσθαλον τῆς Κακίας ὀρ-
μὴν καὶ παραμυθούμενος διὰ τῶν ἀψευδῶν
αὐτοῦ ἐπαγγελιῶν τὴν πολυπαθὴ ἀνθρωπό-
τητα· ὥστε σήμερον οὐδεὶς λόγος ἀμφιβο-
λίας ἢ δισταγμοῦ λείπεται, ὅπως δὴποτε
δυνάμενος ψυχρᾶν τὴν καρδίαν ἡμῶν ἢ
καὶ ἐλάχιστον ὑποσαλεῦσαι τὰς πεποιθή-
σεις ἡμῶν καὶ τὴν πίσιν.

Ἀλλ' ἐὰν κατὰ διαφόρους ἐποχάς, καὶ
ἐν αὐτῷ τῷ αἰῶνι τῶν φώτων ὑπάρχωσιν
ὄντα, τυφλώττοντα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ
τὴν ἀθανασίαν ἀναιδῶς καὶ ἀσυστόλως ἐ-
ξαρκούμενα, εἴτε ἐκ πεισμονῆς, εἴτε ἐκ δια-
στροφῆς τῆς καρδίας καὶ πωρώσεως εἰπω-
μεν πρὸς αὐτοὺς μετὰ τοῦ σοφοῦ Λαυρεντίου
καὶ ἡμεῖς: « Φύγετε μακρὰν ἡμῶν, ὄντα
ἐξηχρειωμένα, ἅτινα οὐδόλως τὴν ἡμετέ-
ραν φύσιν συμμερίζεσθε! Κατάβητε εἰς
τὴν τάξιν τῶν κτηνῶν, τῶν ἐν τῇ ὕλῃ ἐρ-
πόντων. Παύσασθε ἀναμιγνύμενοι ἐν τοῖς

ἀνθρώποις, οἵτινες ἔχουσι τὰ ὅμματα πρὸς
οὐρανὸν ἐστραμμένα, καὶ αἰσθάνονται ἐν
ἑαυτοῖς μέγα τι καὶ ἀθάνατον! ὄντα ἐκ-
πεσόντα τῆς ἀρχαίας ὑμῶν δόξης, ζῆτε ἐν
τῇ ἀτιμίᾳ ἐγκυλινδούμενοι. Ἀρέσκεσθε εἰς
τὸ μηδέν. Ἡ ἐλπίς ὑμῶν ἐκπνέει ἐντὸς τοῦ
τάφου· οὕτω, λέγετε, ἀνυψοῦται τὸ μεγά-
λειον τοῦ ἀνθρώπινου γένους, καὶ διακηρύτ-
τεται ἡ ἐλευθερία του. Ἀλλὰ ποῖον ἐστὶ τὸ
μεγαλεῖον τοῦτο, ὅπερ συγχέεται μετὰ
τῶν πτωμάτων; Καὶ ὅποιον ἐστὶν ἡ ἐλευ-
θερία αὕτη, ἥτις ἐπευφημεῖ αὐτὴ εἰς ἑαυ-
τὴν, διότι κατεκτήσατο τὸν θάνατον; Ἀ-
πολαύσατε τοῦ θριάμβου ὑμῶν, μωροί! Ἡ-
μεῖς μὲν ἀφίεμεν ὑμῖν ὅν θηρεύετε τάφον·
ὅμως δὲ ἄφετε ἡμῖν τὸ μέλλον ἡμῶν. Ἡ-
μεῖς μὲν ἀφίεμεν ὑμῖν τὴν ἀλαζονείαν ὑ-
μῶν· ὅμως δὲ ἄφετε ἡμῖν τὰς προσδοκίας
ἡμῶν. Ἡμεῖς μὲν ἀφίεμεν ὑμῖν τὸ Μη-
δέν· ὅμως δὲ ἄφετε ἡμῖν τὴν Αἰωνι-
ότητα. »

Ἀπίτῳσαν ἐς κόρακας οὗτοι· ἡμεῖς δὲ,
ἀδελφοί καὶ θαλίμονες τῇ καρδίᾳ, τῇ δια-
νοίᾳ καὶ τῇ πίστει, ἄνω σχῶμεν τὰς καρ-
δίας, ἐλπίζοντες μέλλοντα βίον καὶ Ἀθανα-
σίαν. Πολιτευνόμεθα ἐν ἀρετῇ καὶ σωφρό-
νῳ, καὶ θαρρόμεν περὶ τοῦ μέλλοντος ἡ-
μῶν. Ἰδοὺ τί κληροδοτεῖ ἡμῖν ὁ πατήρ καὶ
διδάσκαλος τῆς ὑγινοῦς φιλοσοφίας, κρατῶν
ἐν τῇ πρεσβυτικῇ καὶ τρεμουσίᾳ αὐτοῦ χει-
ρὶ τὸ θανατηφόρον κώνειον καὶ προσφωνῶν
τοῖς περὶ αὐτὸν τὸ πανύστατον Χ α ἱ ρ ε'·
« Θάρρειν γὰρ περὶ τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ ἄνδρα,
ὅστις ἐν τῷ βίῳ τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς
περὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς κόσμους εἶχε χαί-
ρειν, ὥς ἄλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θά-
τερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, τὰς δὲ
περὶ τὸ μανθάνειν ἐσπούδασέ τε καὶ κο-
σμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἄλλοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ
αὐτῆς κόσμῳ, σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύ-
νη καὶ ἀνδρείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ καὶ ἀληθείᾳ
οὕτω περιμένει τὴν εἰς Αἶδον πορείαν, ὥς
πορευσόμενος ὅταν ἡ εἰμαρμένη καλῇ. »

Ὁ θάνατος ἐστὶ τὸ τελευταῖον χωνευτή-
ριον, ἐνῷ διυλίζεται ἅπασα ἡ βροτεία ἡ-

βίων φύσις· ἡ δὲ αἰωνιότης τὸ ἅγιον τῆς
ἠθικῆς εὐδαιμονίας καὶ μακαριότητος. Τὰ
πάντα ἐν τῷ παρόντι βίῳ σκοτεινὰ καὶ αἰ-
νιγματώδη τὰ πάντα ἐν τῷ μέλλοντι κα-
θαρά καὶ σαφῆ. « Ἐκ μέρους γινώσκουμεν,
» βοᾷ ὁ διδάσκαλος τῶν ἐθνῶν. καὶ ἐκ μέ-
» ρους προφητεύομεν· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ
» τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθή-
» σεται. . . . Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσό-
» πρου ἐν αἰνίγματι. τότε δὲ πρόσωπον
» πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους,
» τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ ἐπε-
» γνώσθην. »

Ἀνδριζόμεθα τοίνυν, ὅπως χρηματίσω-
μεν νόεσι ὁρῶντες τὸν Θεὸν ἐν
ἐκείνῃ τῇ κλητῇ καὶ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ, εἰς-
ελθόντες « μετὰ τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ
» βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνρίου, » εἰς τὴν
ἁγίαν πόλιν, τὴν καινὴν Ἱερουσαλὴμ, « τὴν
» ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην
» τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· ὅτε ἐξέλθει ὁ Θεὸς
» πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν
» καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔτι ἔσται οὔτε πένθος,
» οὔτε πένθος οὐκ ἔστι ἔτι· οὔτε πένθος,
» οὔτε πένθος οὐκ ἔστι ἔτι· οὔτε πένθος,
» οὔτε πένθος οὐκ ἔστι ἔτι. »

Νῦν μὲν δάκρυα καὶ πάλιν· τότε δὲ θυ-
μηδία καὶ ἀνάπαυσις. « Τὸ ἐσπέραις αὐλι-
» σθήσεται κλυθμός, καὶ εἰς τὸ πρῶν
» ἀγαλλίασις. »

Ἰ. Ἀριστοκλῆς.

ΠΡΕΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ

« ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ »

ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

« Ὅτι μὲν τὰ σοφὰ καὶ ἀθάνατα ἔργα
τῶν περιλαμπῶν τῆς προγονικῆς ἡμῶν
Μούσης φωστήρων βριθοῦσι γνωμῶν
κοινωφελῶν καὶ χρησίμων, αἵτινες κα-
τηύγασαν καὶ ἐσαεὶ προωρισμέναι εἰσὶν

(ΤΟΜ. Α΄.)

ἵνα φωταγωγήσωσιν ἅπασαν τὴν ἀν-
θρώπινην, πάντες συμφώνως ὁμο-
λογῶσι. Καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ μόνον
ἔπρεπεν ἄρα νὰ σπουδάζωνται τὰ ἐλ-
ληνικὰ γράμματα, ἵνα χρησιμεύωσι
ὑπὲρ τοῦ ὅτι ὡς μέγα πρὸς μελέτην τῶν
χρεῶν καὶ καθηκόντων παντὶ σπουδαίῳ
ἀνδρὶ, ὁδηγῶσι δὲ καὶ φωτίζωσι τοὺς
συνόντας εἰς τὴν ὀρθὴν διοίκησιν παν-
τός τοῦ βίου αὐτῶν. Ἀλλ' ἐὰν μετὰ
προσοχῆς ἐξετάσωμεν τὸ παρὰ πολλοῖς
ἐπικρατοῦν σήμερον σύστημα σπουδῆς
τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, τί εὐρή-
σομεν; Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο πᾶς
τις εὖ εἰδὼς τὰ καθ' ἡμᾶς θέλει μετὰ
θλίψεως ὁμολογήσει πᾶν τούναντίον·
διότι τὰ ἐλληνικὰ γράμματα οὕτως
ἀμελῶς καὶ ἐμπαρέργως σπουδάζονται
νῦν παρὰ τῶν πολλῶν, ὥστε τὴν τοι-
αύτην σπουδὴν οὐδὲ σπουδὴν δύναται
τις προστηκόντως ὀνομάσαι, ἀλλ' εἴτε
λόγῳ συνηθείας, εἴτ' ἐπιδείξεως, εἴτε
καὶ παιδείας χάριν, πολλοὶ τῶν νέων
διέρχονται ἐν τοῖς Σχολείοις καὶ Γυ-
μνασίοις τοὺς ἀνεκτιμήτους τῶν προ-
γόνων ἡμῶν θησαυροὺς πρὸς τὴν τῆς
γλώσσης ὁδήθην ἐκμάθησιν, ἔργῳ δὲ
μηδεμιᾶς καρποῦνται ἐξ αὐτῶν λυσι-
τελοῦς ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐντυπώσεως,
μηδὲ διάγνωσιν τινα ποιοῦνται τῶν ἀ-
νεκτιμήτων ἐκείνων κειμηλίων, ἅτινα
ἐν αὐτοῖς τεθησαυρισμένα ὑπάρχουσιν.
Ἀποδείξεις δὲ· ὅτι, ἅμα τῇ τῶν Σχο-
λείων ἀποφοιτήσει, εἰσελάσαντες οἱ
ποιοῦτοι νέοι εἰς τὸ κοινωνικὸν τοῦ
βίου στάδιον, οὕτω ταχέως καὶ παν-
τελῶς ἀνορεκτοῦσι πρὸς τὰ ζωήρβυτα
τῆς σοφίας ἐκεῖνα νάματα, ἅτινα ὤ-
φειλον νὰ καταρδεύωσι τὰς ψυχὰς αὐ-
τῶν κατὰ πᾶσαν τῆς βιοτικῆς ὁδοπο-
ρίας τὴν αὐχμηρὰν ἔρημον, ὥστε πα-